

Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

« Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόση θεσμοὺς μητρός σου » στέφανον γὰρ χαρίτων ἔζη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιοὺν χύσεον περὶ σὴ τραχίλω. »
Παροιμίαι Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.
- 'Εν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεπάσῃ.

Ο ΟΛΛΑΝΔΟΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΣ
ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

Εἰς μικράν τινα κωμόπολιν πέντε μίλια ἀπέχουσαν τῆς Πετροπόλεως (πρωτευούσης τῆς Ρωσσίας) κατώκει γραΐα τις Γερμανίς. Τὸ μόνον αὐτῆς κτήμα ἦτο μικρά τις καλύβη, καὶ μόνος πόρος τῆς ζωῆς τῆς ἦτο νὰ δέχεται εἰς τὴν μικράν τῆς καλύβην νὰ δειπνῶσι καὶ νὰ κοιμῶνται πλοίαρχοι, οἵτινες διέβαινον ἐκεῖθεν, καὶ ἐπορεύοντο εἰς Πετρούπολιν.

Ἐσπέραν τινα ἐδείπνησαν εἰς τὴν καλύβην τῆς Ὀλλανδοὶ τινες πλοίαρχοι, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὁποίων ἡ γραΐα Γερμανίς εὔρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης σάκκον ἐσφραγισμένον, ὅς τις βεβαίως θὰ περιεῖχεν ἰκανὴν ποσότητα χρημάτων. Δὲν ἦτο μὲν ἀμφιβολία, ὅτι ὁ σάκκος οὗτος ἐλησμονήθη ὑπὸ τινος τῶν πλοίαρχων, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχον ἐκπλεύσει, καὶ ὁ ἄνεμος ἦτο οὖριος, δηλ. βοθητικὸς εἰς τὸ ταξειδίόν των, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ. Ἡ γραΐα ἔρριψε τὸν σάκκον τοῦτον εἰς γωνίαν τινα μὲ σκοπόν, ὅτι ἠθελε ζητηθῆ ποτε παρ' ἐκείνων. Ἐκτοτε παρῆλθον ἑπτὰ ἔτη καὶ κανεὶς δὲν ἐζήτησε τὸν σάκκον, καὶ ἐνῶ πολλάκις ἐστενοχωρεῖτο ὑπὸ τῆς ἐνδείας ἢ πτωχῆ ἐκείνη γραΐα, ποτὲ δὲν ἔβαλε χεῖρα εἰς αὐτόν· διότι ἂν καὶ ἦτο δυστυχῆς, οἱ γονεῖς τῆς ὅμως τὴν ἀνέθρεψαν εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ ἤξευραν, ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐγγίζωμεν τὸ ξένον πρᾶγμα, καθὼς καὶ ἡμεῖς δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ λαμβάνωσιν ἄλλοι τὰ ἰδικά μας πράγματα, τὰ ὁποῖα μὲ πολὺν ἴσως κόπον ἀπεκτήσαμεν.

Ἐσπέραν τινα διενυκτέρευσαν εἰς τὴν καλύβην τῆς τέσσαρες πλοίαρχοι, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τρεῖς ἦσαν Ἄγγλοι καὶ ὁ ἄλλος Ὀλλανδός. Ἐνῶ δὲ συνελάουον περὶ διαφορῶν ὑποθέ-

σεων, εἰς ἐκ τῶν τριῶν Ἄγγλων ἠρώτησε τὸν Ὀλλανδόν, ἂν εἶχεν ἔλθει ἄλλοτε εἰς τὴν κωμόπολιν ἐκείνην. — «Μάλιστα ἀπεκρίθη, ἡ κωμόπολις αὕτη εἶναι πάντοτε εἰς τὴν μνήμην μου, ἐπειδὴ ἔχασα ἑπτακόσια ρούβλια.» — Καὶ πῶς! ἠρώτησεν ὁ Ἄγγλος. — «Εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν ἀθλιῶν καλυβῶν, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλλανδός, ἐλησμονήσα σάκκον γεμάτον ἀπὸ ρούβλια. — Καὶ ἦτο ἐσφραγισμένος; ἠρώτησεν ἡ καλὴ γραΐα. — «Μάλιστα, μάλιστα, ἐσφραγισμένος ἦτο, καὶ μὲ ταύτην τὴν σφραγίδα, ἡ ὁποία κρέμαται εἰς τὴν ἀλυσον τοῦ ὠρολογίου μου.» Πάραυτα ἐγνώρισε τὴν σφραγίδα ἡ γραΐα, καὶ εἶπε· «Καλὰ λοιπόν, δι' αὐτῆς δύνασαι νὰ λάβῃς τὸν σάκκον, τὸν ὁποῖον ἔχασες.» — «Νὰ τὸν λάβω, μῆτερ! Ὅχι, ὄχι, ἐγήρασα καὶ γνωρίζω τὸν κόσμον καλλιτερα· ἐπειτα ἐπέρασαν ἑπτὰ ἔτη ἔκτοτε, καὶ μὴ μοῦ ἀναφέρει πλέον τὸ περιστατικὸν ἐκεῖνο, διότι ὅταν τὸ ἀκούω μὲ φέρει εἰς μεγάλην μελαγχολίαν.» Μετὰ τούτους τοὺς λόγους ἡ γραΐα ξενοδόχος ἐξῆλθε, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε φέρουσα καὶ τὸν σάκκον, καὶ ρίπτουσα αὐτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶπεν· «Ἴδου λοιπόν, ὅτι ἡ τιμιότης δὲν εἶναι τόσον σπανία.»

Οἱ ξένοι σιωπῶντες ἐκύτταζον τὴν γραΐαν ἐκστατικοί, καὶ ὁ κύριος τοῦ σάκκου, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐχάρη μεγάλως. Ἐπειτα λαβὼν τὸν σάκκον, ἔκοψε τὴν σφραγίδα, ἐξέβαλεν ἐν ρούβλιον, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ 4 δραχμὰς καὶ 44 λεπτά, καὶ τὸ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν τραπέζαν εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς γραΐας ξενοδόχου.

Οἱ τρεῖς Ἄγγλοι ἐξεπλάγησαν καὶ ἠγανάκτησαν διὰ τὴν τόσον οὐτιδανὴν ἀνταμοιβὴν τοῦ Ὀλλανδοῦ, καὶ ἐπέπληξαν αὐστηρῶς τὸν φιλάργυρον ἐκεῖνον. Ἡ δὲ γενναία ξενοδόχος εἶπεν, ὅτι δὲν ἀπῆται ἀνταμοιβὴν, διότι ἔκαμεν ἀπλῶς τὸ χρέος τῆς, καὶ παρεκάλει μάλιστα τὸν Ὀλλανδόν νὰ λάβῃ

ὀπίσω καὶ τὸ βρούδιόν του. Ἄλλ' οἱ Ἄγγλοι ἐπέμειναν νὰ δικαιωθῇ ἡ γραῖα ξενοδόχος λέγοντες, ὅτι ἡ γυνὴ ἐφέρθη τιμῶς, καὶ πρέπει ν' ἀνταμειφθῇ γενναίως. Κατέπεισαν τέλος πάντων τὸν ἀχάριστον καὶ ἀδιάκριτον Ὀλλανδὸν νὰ δώσῃ εἰς τὴν γραῖαν ἑκατὸν βρούδια, τὰ ὅποια μόνις μετὰ πολλὰς παρακλήσεις τῶν Ἄγγλων ἔλαβεν ἡ γραῖα ξενοδόχος πρὸς ἀνταμειθῆν τῆς μεγάλης τιμιότητός της.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Φ. Θ. Λ.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι καὶ αἱ μικραὶ καὶ οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται, ἤθελον φερθῇ ὅπως καὶ ἡ καλὴ ἐκείνη γραῖα, ἐὰν τοὺς ἐτύχαινε παρομοία περίστασις.

ΗΡΑ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

Ἐν τούτοις, μικροὶ μου φίλοι, αὐτὴ ἡ θεὰ Ἥρα, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς εἶχε λάβει γυναῖκα δὲν ἦτο φιλησύχου χαρακτήρος· ἀλλ' ἦτο δύσπιστος, ζυλότυπος, ἀλαζών, κακολόγος, πρὸ πάντων θυμῶδης καὶ ἐσύγχιζε συχνὰ τὸν ἄνδρα της μὲ τὰς κακοτροπίας της ταύτας.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ζεὺς, βαρυνθεὶς ἀπὸ τὰς τόσας ἰδιοτροπίας της, ἀπεφάσισε νὰ ἐκλέξῃ μίαν ἄλλην γυναῖκα μετὰ τῶν θνητῶν, καὶ ἔῳριψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς νέας Ἴουδς, θυγατρὸς ἐνὸς βασιλέως τοῦ Ἄργους, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ἰναχος. Αὐτὴ ἡ βασιλόπαις ἦτο ὤραιότερα καὶ περισσότερον ἀξιαγάπητος ἀπὸ τὴν Ἥραν, ἢν καὶ δὲν ἦτο θεὰ· ἀλλ' ἡ Ἥρα μαθοῦσα τοὺς σκοποὺς τοῦ Διὸς, κατεδίωξε τὴν δυστυχῆ ταύτην κόρην μὲ τὴν λύσσαν, ὥστε ὁ Ζεὺς ἠναγκάσθη νὰ τὴν μεταμορφώσῃ εἰς δάμαλιν, διὰ νὰ τὴν ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς βασιλείσεως τῶν θεῶν.

Ἄφου παρῆλθεν ὀλίγος καιρὸς ἡ Ἥρα, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε τί ἀπέγεινεν ἡ ἀντίζηλός της αὐτῇ, ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τέλος τὴν μεταμόρφωσίν της καὶ παρεκάλεσε τὸν Δία τὸσον πολὺ διὰ νὰ τῆς δώσῃ αὐτὴν τὴν δάμαλιν, ὥστε ὁ Ζεὺς δὲν ἐτόλμησε γὰ τῆς τὴν ἀρνήθῃ.

Ἄλλὰ μόνις ἡ Ἥρα ἔλαβε τὴν Ἴω εἰς τὴν ἐξουσίαν της, καὶ εὐθὺς φοβουμένη μήπως ὁ σύζυγός της τὴν λάβῃ πάλιν ὀπίσω καὶ τῆς δώσῃ τὴν πρώτην της μορφὴν, τὴν παρέδωκεν εἰς ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις εἶχεν ἀπείρους ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ τὴν φυλάττῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τούτους οἱ ἡμίσεις τοῦλάχιστον ἦσαν ἀνοικτοὶ ἐνῶ ἔκυματο. Ὦνομάζετο δὲ ὁ φύλαξ αὐτὸς Ἄργος, παρὰ τὸν ὁποῖον κανεὶς ἄλλος δὲν ἦτο τὸσον πιστὸς καὶ ἄγρυπνος.

Τότε ὁ Ζεὺς ἐπρόσταξε τὸν ἄγγελόν του Ἑρμῆν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιτήδειος καὶ νοήμων νέος, νὰ φονεύσῃ τὸν ἀκούραστον τοῦτον φύλακα, καὶ νὰ κλέψῃ τὴν Ἴω καὶ ἀπομακρύνῃ αὐτὴν ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῆς Ἥρας.

Ἡ ἐπιχείρησις αὕτη δὲν ἦτο εὐκόλος, διότι ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ τρόπος, ὥστε νὰ ἐξαπατηθῇ ὁ Ἄργος· ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ ταχύτερον τὴν προσταγὴν τοῦ κυρίου του, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶχε πτέρυγας εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τοὺς πόδας, εἶχε καὶ ἄπειρα ἄλλα προτερήματα· λ. χ. ἐπαίει τὸν αὐτὸν ἐντελέστατα, καὶ τὸσον ἐπιτήδειος ἦτο εἰς πᾶν ὅ,τι ἐπεχειρεῖ, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ κλέπται τὸν εὐεώρουσαν προστάτην των. Ὁ Ἑρμῆς τῶνόντι εἶχε περισσοτέρας ἐργασίας ἀπὸ ὅλους τοὺς θεοὺς, διότι ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ ἐπαγρυπνῇ καὶ τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν δημοσίων δρόμων, καὶ νὰ ὀδηγῇ καθ' ἐκάστην εἰς τὸν ἄδην τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθαμμένων.

Τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ τούτου, ἐὰν ἐνθυμησθε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ἦτο τοποθετημένον εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, καθὼς καὶ τοῦ θεοῦ Ἰανοῦ εἰς τὴν Ῥώμην. Εἶναι περιττόν, μοῦ φαίνεται, νὰ σᾶς ἀναφέρω, ὅτι ὁ Ἀλκιβιάδης κατηγορήθη ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του, ὅτι τάχα ἐσύντριψε τὰ ἀγάλματα τοῦ θεοῦ τούτου, ὅτε ἐμελλον οἱ Ἀθηναῖοι νὰ ἐστρατεύσων ἐναντίον τῶν Συρακουσίων, διότι ἐνθυμείσθε τὸ περιστατικὸν τοῦτα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν.

Ὁ Ἑρμῆς λοιπόν, ἂν καὶ ἦτο πολὺ ἐπιτήδειος, μὴ ἤξευραν ποῖον δόλον νὰ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Ἄργου, ἐφαντάσθη νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν θεόν τοῦ ὕπνου, τὸν Μορφέα θε-

λαδῆ, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν χάριν διὰ νὰ ἀποκοιμήσῃ ὄλους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀκουράστου ἐκείνου φύλακος.

Ὁ Μορφεὺς ἂν καὶ ἦτο θεὸς δὲν ἦτο πολὺ ἐξακουστὸς εἰς τὸν κόσμον· εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τόπον, ὅπου ἐπεκράτει ἄκρα σιωπὴ, καὶ τὸ παλάτιόν του δὲν διεπέρων αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ποτὲ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ἤκούοντο οὔτε τὰ λαλήματα τῶν πετεινῶν, οὔτε τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων, καὶ αὐτὸς ὁ ποντικός ἂν ἐρρόκάνιζε κάτι τι, ἤθελε κάμει μεγάλον κρότον. Ὁ δὲ Ἑρμῆς ἐνῶ εἶχε πτερωτοὺς πόδας, ἐμῶθεν ὅμως μὲ μεγάλην προφύλαξιν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ ἕξαφνα τὸν θεόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑπῆγαινε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

Ὁ Μορφεὺς ἦτο πλαγιασμένος εἰς κλίνην ἀπὸ ἔθρονον, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν διαχυμένα πολλὰ δεμάτια μήκωνος (παπαρούνας)· εἶχε δὲ τὸ ἄνθος τοῦτο τὴν ιδιότητα ν' ἀποκοιμίζῃ πάντα, ὅστις ἤθελε τὸ πλησιάσει. Ἡ κεφαλὴ του ἦτο ἐστεφανωμένη ἀπὸ ἄνθη τοῦ αὐτοῦ εἶδους, καὶ ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς βαθὺν ὕπνον· ὀλόγουρά του ἐπέτων μὲ διαφόρους μορφάς οἱ ἑλαφροὶ Ὀνειροί, εἶδος θεῶν, οἱ ὁποῖοι προξενοῦσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἄλλοτε μὲν γλυκέα ὄνειρα, ἄλλοτε δὲ λυπηρά· καὶ ὁ Ἑρμῆς ἐνόμισεν, ὅτι βλέπει εἰς μίαν γωνίαν τὸν Ἐφιάλτην, τὸν ἀσχημότερον ὄλων τῶν Ὀνειρῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε μορφήν πιθήκου, καὶ ἐκάθητο πολλὰ ἀναιδῶς.

Ὁ Ἐφιάλτης, μικροὶ μου φίλοι, δὲν ἐπισκέπτεται σχεδὸν τοὺς σώφρονας ἀνθρώπους· καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουσιν ἀναπαυμένην τὴν συνειδήσιν των· ἀλλὰ διαταράττει συχναίς τὸν ὕπνον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶναι λαίμαργοι ἢ πράττουσι κακὰ ἔργα.

Ὁ Ἑρμῆς ἔκαμε πολλὰ ἠτύχως τὰς παρακλήσεις του εἰς τὸν Μορφεά, ὁ ὁποῖος ἀνοίξας μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐξήπλωσε τὰς χεῖρας, καὶ ἀφοῦ ἐχασμοιριάσθη τρεῖς φορές, τῷ ἐπρόσφερον ὀλίγας μήκωνας, μὲ τὰς ὁποίας ἤθελεν ἀποκοιμίζει τὸν Ἄργον, εὐθὺς ἀφοῦ τὰς ἐπλησίαζεν εἰς αὐτόν. Ἐπειτα στραφείς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀπεκοιμήθη, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὰς εὐχαριστήσεις τοῦ Ἑρμού, ὁ ὁποῖος ἐσπεύσε νὰ ἀφήσῃ τὸ σιωπηλὸν ἐκεῖνο παλάτιον, ὅπου ὁ ὕπνος ἤρχι-

τε νὰ τὸν κυριεύῃ, καὶ διευθύνθη ταχέως πρὸς τὸ λιβάδιον, ὅπου ὁ πολυόμματος Ἄργος ἐφύλαττε τὴν δάμαλιν Ἰώ.

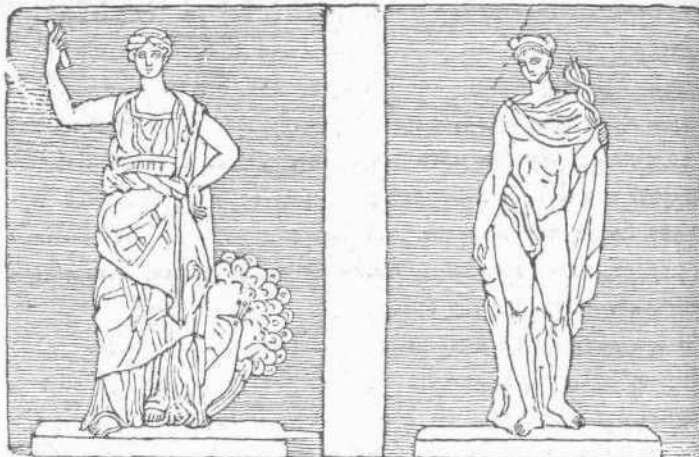
Εὐθὺς ἀφοῦ ὁ θηριώδης οὗτος φύλαξ παρετήρησε τὸν θεὸν ἐρχόμενον, τοῦ ἐφώναξε νὰ μὴ πλησιάσῃ· ἀλλ' οὗτος ἀδιαφορῶν εἰς τοὺς λόγους ἐκείνου, ἤρχισε νὰ παίξῃ μὲ τὸν αὐλὸν του ἐν ὠραῖον ἄσμα τοῦ συρμού τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τόσον εὐχαριστήθη ὁ Ἄργος, ὥστε ἀφῆκε τὸν Ἑρμῆν νὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ ἀκούσῃ κάλιον τὴν μουσικὴν του· ἀλλ' ὁ δόλιος οὗτος, ἐνῶ μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐκράτει τὸν αὐλόν, ἔσειε μὲ τὴν ἄλλην τὰς μήκωνας, τὰς ὁποίας ὁ Μορφεὺς τοῦ εἶχε δώσει, καὶ ὁ Ἄργος, τοῦ ὁποίου οἱ ἄπειροι ὀφθαλμοὶ ἦσαν ὅλοι ἀνοικτοὶ πρὸ ὀλίγου, ἤρχισε νὰ ἀποκοιμᾶται καὶ νὰ τοὺς κλείῃ τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Μόλις ὁ τελευταῖος τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκλείσθη καὶ εὐθὺς ὁ Ἑρμῆς ὀρμήσας κατὰ τοῦ Ἄργου τοῦ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν, καὶ δώσας εἰς τὴν Ἰώ τὴν φυσικὴν τῆς μορφῆν, ἔλαβε καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἡ Ἥρα δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ τὴν ἀνεύρῃ.

Ἡ θεὰ αὕτη ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς διὰ τὸν θάνατον τόσον καλοῦ ὑπρέτου, καὶ ἐτι μᾶλλον διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἀντιζήλου τῆς, μετεμόρφωσε τὸν Ἄργον εἰς Ταῶν (παγῶνι), καὶ διέσπειρεν εἰς τὴν οὐρανὸν τοῦ ὠραίου τούτου πτηνοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνεκτιμήτου τούτου φύλακος. Ἐκτοτε ὁ Ταῶς ἀφιερῶθη εἰς τὴν Ἥραν, τὴν ὁποίαν συχναίς παριστάνουσιν, ὅτι κάθηται εἰς μίαν ἑλαφρὰν ἄμαξαν συρομένην ἀπὸ δύο τοιαῦτα πτηνά. (βλ. σχ. 12.)

Προτοῦ ν' ἀφήσωμεν τὸν Ἑρμῆν, τὸν ὁποῖον βέβαια θὰ εὐρίσκωμεν συχὰ, ὅτι ἐκτελεῖ παργγελίας τῶν θεῶν, πρέπει νὰ σᾶς κάμω γνωστὴν τὴν βάρδον, τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα, καὶ ἡ ὁποία ὀνομάζεται κηρύκειον, καὶ εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ φιλιῶν ὄλους τοὺς ἐχθρευμένους μεταξύ των· μίαν τῶν ἡμερῶν διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν αὐτῆς ὁ θεός, παρατηρήσας δύο ὄφεις, οἱ ὁποῖοι ἐμάχοντο, τοὺς ἐκτύπησε μὲ τὴν βάρδον ταύτην, καὶ εὐθὺς προσκολληθέντες ἔμειναν ἀδιαχώριστοι. Διὰ τοῦτο βλέπομεν εἰς ὅλα τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμού, ὅτι ὑπάρχει τὸ κηρύκειον μὲ τοὺς δύο

ὄφεις περιτετυλιγμένους καὶ μὲ τὰς κεφαλὰς ἀντικρουζούσας (βλ. σχ. 13.)

Ἐν τούτοις ἡ Ἥρα βλέπουσα πόσον ὁ Ζεὺς ὑπερτέρει αὐτὴν ἔνεκα τῆς ἐπιτηδειότητος τοῦ ἀγγελιαφόρου του, ἠθέλησε καὶ αὐτὴ νὰ ἔχη μίαν ἀγγελιαφόρον διὰ νὰ τῆς ἐμπιστευθῆται πᾶσαν μυστικὴν παραγγελίαν, ἔτι δὲ καὶ τὰς ἐπιστολάς της, ὅτε συνέβαινε νὰ γράψῃ· διότι οἱ θεοὶ δὲν εἶχον ἀκόμη ἐπινοήσει τὸ ταχυδρομεῖον, καὶ δὲν ἐγνώριζον τὴν προερχομένην ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν.

(σχ. 12.) ΠΡΑ

(σχ. 13.) ΕΡΜΗΣ.

Ὡς τοιαύτην λοιπὸν ἐξέλεξε τὴν Ἴριδα, κόρην φρονίμην καὶ εὐάγων διὰ νὰ ἐκτελῇ τὴν δύσκολον αὐτῆν ἐργασίαν, ἣ ὅποια χρειάζεται ἀκριβείαν καὶ μυστικότητα· τῆς ἐπέσφερε δῶρον μίαν λαμπρὰν ἐσθῆτα (φόρεμα) τρίχρουν, καὶ ἐκ τῆς λάμψεως τῶν χρωμάτων αὐτῆς, ἐσχηματίζετο εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ ἐπτάχρουν ἐκείνο τόξον, τὸ ὅποιον ὀνομάζομεν Οὐράνιον τόξον.

Νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς εἶπω ἐνταῦθα, ὅτι αὐτὴ ἡ ἐσθῆς τῆς Ἴριδος, δὲν εἶναι ἄλλο πρᾶγμα, εἰμὴ φυσικὸν τι φαινόμενον, καὶ εὐκόλον νὰ τὸ παρατηρήσητε διὰ τοῦ ἐξῆς τρόπου. Κλεισθῆτε εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον, καὶ ἀφήσετε μόνον μίαν μικρὰν τρύπαν· ἔπειτα λάβετε ἐν ὑάλινον τριγωνικὸν πρίσμα, δηλ. ὑάλιον μὲ

τρεις ἐπιφανείας καὶ μὲ τρεις γωνίας, καὶ κάμψτε νὰ ἐμβῶσιν ἀπὸ τὴν μικρὰν τρύπαν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, καὶ νὰ πέσωσιν εἰς τὰ πλάγια τοῦ ὑαλίου ἐκείνου· εὐθὺς θὰ ἰδῆτε, ὅτι αὐταὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἀφοῦ περάσωσι τὸ τριγωνικὸν ὑάλιον καὶ πέσωσι κατὰ γῆς, ἡ ἀντικρὸ εἰς τὸν τοίχον, θὰ σχηματίσωσιν ἐν σχῆμα μακρυλὸν μὲ ἐπτὰ χρώματα κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν· 1) κόκκινον, 2) χρυσοειδὲς (κόκκινον καὶ κίτρινον), 3) κίτρινον, 4) πράσινον, (κίτρινον καὶ κυανόν), 5) κυανόν, 6) πορφυροῦν καὶ 7) ἰσοειδὲς (μενεξελί). Καὶ αὐτὸ τὸ οὐράνιον τόξον σχηματίζεται εἰς τὸν οὐρανόν, ὅταν ὁ ἥλιος εὐρίσκηται πλησίον τοῦ ὀρίζοντος πρὸς ἀνατολάς ἢ πρὸς δυσμάς, καὶ αἱ ἀκτίνες του διαπερνῶσι τὰ ψυχάλιζοντα σύννεφα, καὶ δεικνύουσι τὰ ἐπτὰ ἐκεῖνα χρώματα, τὰ ὅποια, ὡς εἵπομεν, φαίνονται καὶ εἰς τὸν σκοτεινὸν θάλαμον διὰ τοῦ τριγωνικοῦ ὑαλίνου πρίσματος. Φαίνονται δὲ εἰς τὸ ἀντικρὸ μέρος τοῦ ἡλίου, δηλ. πρὸς ἀνατολάς, ἐὰν ὁ ἥλιος εὐρίσκηται πρὸς δυσμάς, ἢ πρὸς δυσμάς, ἐὰν ἥλιος εὐρίσκηται πρὸς ἀνατολάς.

Ἡ θεὰ Ἥρα ἐγέννησε πολλὰ τέκνα, τὰ ὅποια ὅλα ἦσαν ὀνομαστά· ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ αὐτῆς ἦτο ἡ Ἥθῃ, θεὰ τῆς νεότητος, τὴν ὅποιαν ὁ Ζεὺς ἐπέφόρτισε πρὸ τοῦ Γανυμήδου νὰ οἰνοχοῆ τὸ νέκταρ εἰς τὴν τράπεζαν τῶν θεῶν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐνῶ ἡ Ἥρα ἦτο καθ' ὑπερβολὴν ὠργισμένη κατὰ τοῦ Διός, ἐκτύπησε μὲ τὸν πόδα της τὴν γῆν, καὶ εὐθὺς ἐξῆλθεν ὠραῖος νεανίας ἑνοπλος, καὶ φορῶν χρυσὴν περικεφαλαίαν· ἡ μήτηρ του Ἥρα τὸν ὠνόμασεν Ἄρην, ὅστις ἀνεγνωρίσθη ὡς θεὸς τοῦ πολέμου.

Ὁ Ἄρης συνήθως παριστάνεται ὑπὸ τὴν μορφήν πολεμιστοῦ ἐνόπλου ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, πλησίον τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἀλέκτωρ, τὸ πλέον ἀγρυπνον πτηνόν· διότι ἡ ἐπαγρύπνησις εἶναι ἐν τῶν κυριωτέρων προτερημάτων τοῦ πολεμιστοῦ. Ἐνίοτε ὁ Ἄρης κάθηται ἐπὶ ἀμάξης συρομένης ἀπὸ ἵππους ὀρμητικούς, τοὺς ὁποίους ὀδηγεῖ ἡ θεὰ τοῦ πολέμου Ἐννώ, ἡ ὅποια λαμβάνει μέρος καὶ αὐτὴ εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης.

Οἱ Ἕλληνες ἐλάτρευον τὸν Ἄρην ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι τοῦ ἀνήγει-

ραν πολλούς και λαμπρούς ναούς, επειδή έπίστευον, ότι ο βασιλεύς των Ρωμύλος ήτο υίός του θεού τούτου. Οί άρχαιοί Έτρούσκοι τόν έλάτρευον υπό τó σχήμα μιās λόγχης φυτευμένης εις τήν γήν.

Η Ήρα είχε και άλλον υιόν όνομαζόμενον Ήφαιστον, όστις ήτο τόσοσ άσχημος ότε έγεννήθη, ώστε ο Ζεύς ιδών αυτόν τόν έκρήμνισεν από τόν ουρανόν εις τήν γήν. Έκτοτε ο καυμένος εκείνος θεός έμεινε χωλός από τó κρήμισμα, και ο πατήρ του διά να τόν παρηγορήσῃ τόν έκαμε βασιλέα τών Κυκλώπων, δηλαδή τών έπιτηδείων εκείνων σιδηρουργών, οί όποιοι του κατεσκευάζον τόν κεραυόν. Τοιουτοτρόπως ο Ήφαιστος έξορισθείς εις τά ύπόγεια όπου οί Κύκλωπες είχαν τά σιδηρουργεία των, έπαρουσιάζετο σπανιώτατα εις τόν Όλυμπον, όπου οί λοιποί θεοί δέν τόν έβλεπον με εύχαριστήσιν των, διότι ήτο παραπολύ ρυπαρός και κατάμαυρος από τόν καπνόν.

Η Ήρα έλατρεύετο εις τήν Αίγυπτον υπό τήν μορφήν αγελάδος, ή υπό τήν μορφήν γυναικός με κέρατα εις τήν κεφαλήν· αλλά τότε οί Αιγύπτιοι τήν συνέχουν με τήν θεάν Ίσιν, τής όποιās τήν μυθώδη ιστορίαν άνέγνωτε εις τήν μυθολογίαν των.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΧΗΝΟΣ.

Κάποιος ιεροκήρυξ τής Γερμανίας περιηγούμενος άπήνητησεν εις άποκρημόν τινα βράχον χήνα, ή όποία πρό όλίγου είχε γεννημένον αυγόν. Ο σεβάσμιος ιεροκήρυξ κατακουρασμένος από τής όδοιπορίας τόν κόπον, και μη δυνάμενος να κινηθῃ από τήν πείναν, μόλις κατώρθωσε να πλησιάσῃ εις τήν φωλεάν, και ύψώσας τήν φωνήν, ειπεν εις τήν χήνα. Άδελφή μου χήν, κάμε μου τήν χάριν να λάβω έν από τά αυγά σου διά να καταπαύσω τήν άνησυχίαν του στομάχου μου, όποιος δέν συγχωρεί πλέον εις τούς πόδας μου να κάμωσιν ούδέ βήμα παρέκει.

Άλλ' ή χήν άντι ν' άποκρηθῃ φιλοφρόνως, ώρμησεν έπάνω του και τσιμπώσα ήνάγκασεν αυτόν κακώς έχοντα να άπομακρυνθῃ τής φωλεάς.

Άλοίμονον! τής ειπεν ο άγιος, διατί να ήσαι τόσοσ κακώτροπος και φιλάργυρος δι' έν αυγόν, άφού μάλιστα έχης περισσότερα τών όσων χρειάζεσαι διά να κλωσσήσῃς; Άλλ' ή χήν όχι μόνον δέν εισήκουσε τās παρακλήσεις του πειναλέου ιεροκήρυκος, αλλά και έτι μάλλον ώργίζετο κατ' αυτό, όστις ιδών τó άμετάτρεπτον και σκληρόν τής καρδιάς της κατηράσθη αυτήν λέγων.

Έπικατάρατος σύ και ή γενεά σου, και να ύποφέρητε βασανιστήρια άξια τών έργων σας.

Άς όμολογήσωμεν δέ, ότι ή πρόόρρησις αύτη του άγίου έπληθήθευσε· διότι ο βίος τής χηνός είναι άκατάπαυστον μαρτύριον.

Ίδου τί γράφει περι αύτῃς Γάλλος συγγραφεύς εις τινα άγρονόμον.

« Κατά τόν Όκτώβριον, ότε μαδῶσι τά πτηνά, μάδησον και πάλιν τó πτηνόν τουτο, άλλ' όχι έντελώς, διότι θα ήτο άπερισκεψία να τó γυμνώσῃ τις έντελώς από τά πτερά του εις τήν άρχήν του χειμῶνος. Όταν δ' έμβῃ ο χειμῶν πρέπει να παχύνῃς τήν χήνα διά να τήν σφάξῃς, άλλ' άφού γίνῃ τουτο μάδησον και τρίτην φοράν αύτήν, πριν όμως κρύωσῃ, εάν θέλῃς να μη χάσωσι τά πτερά τήν ποιότητά των.

« Υπάρχουσι διάφοροι τρόποι παχύνσεως τών χηνών· θέλω δέ σοῦ ειπει τούς κυριωτέρους. Τινές κλειουσιν αύτās έντός βαρελίου, εις τó όποιον άνήγουσι μεγάλας τρύπας διά να δύνανται τά ταλαιπωρα ζῶα να εκβάλωσι τās κεφαλάς των εκείθεν και να τρέφονται. Άλλοι βάλλουσι τās χήνας εις πηλίνα άγγεϊα άπατα, έτι δέ και στενά διά να μη δύναν-

ται νὰ γυρίζωσιν ἐντὸς αὐτῶν. Ἡξεύρω ἀκόμη τινάς, οἱ ὁποῖοι ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τὰς χῆνας μερικὰ πτερὰ ἀπὸ τὰς πτέρυγας καὶ τὴν οὐράν, καὶ τὰς στιβάζωσι κατὰ δωδεκάδας εἰς κιβώτια στενὰ καὶ χαμηλά, ἐντὸς τῶν ὁποίων οὐδὲ ὀρθοῦν νὰ σταθῶσι δύνανται, οὐδὲ νὰ κινῶνται ἐλευθέρως. Δίδουσι δὲ εἰς αὐτὰς τροφήν καὶ ἄφθονον ὕδωρ.

« Καὶ τοῦτο διότι τὰ δυστυχῆ ταῦτα ζῶα ἕνεκα τῆς ζέσης διψῶσι παρὰ πολὺ.

« Ὅταν δὲ ἡ ὄρεξις ἕνεκα τῆς στενοχωρίας ἀρχίσῃ νὰ ὀλιγοστεύῃ, ἀνοίγουσι τὸ στόμα τῶν χηνῶν, καὶ μὲ ἐν χωνίον ῥίπτουσι κόκκους γεννήματος, ἕως οὗ γεμισθῇ ἡ γούσα· τοῦτο δὲ γίνεται κατ' ἀρχὰς μὲν δις τῆς ἡμέρας, ἔπειτα δὲ τρίς. Ἀφοῦ γίνῃ τοῦτο θέτουσιν ἔμπροσθεν τῶν ζώων τοῦτων πινάκιον γεμάτον ἀπὸ ὕδωρ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναμιγνύουσι ἄμμον καὶ σκόνην ἀνθράκων. Ἄλλοι πάλιν κλείουσι αὐτὰς ἐντὸς στενῶν κιβωτίων, τρυπημένων κάτωθεν, διὰ νὰ ἐξέρχωνται αἱ κόπροι· εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ κιβωτίου τοῦτου θέτουσι μίαν σκάφην μὲ τροφήν καὶ ὕδωρ, καὶ ἀπὸ μίαν ὀπὴν τὸ πτηνὸν ἐκβάλλει τὸν λαιμὸν διὰ νὰ φάγῃ καὶ πίνῃ. Τοιοῦτοτρόπως τρέφεται τὸ ἄθλιον ζῶον, ἕως οὗ παχυνθῇ τόσον, ὥστε νὰ μὴ ἔμπορῇ νὰ κινήθῃ πλέον.»

Ἄλλὰ τί ἠθέλετε εἰπεῖ, ὦ φίλοι παῖδες, περὶ τῆς βαρβαρότητος τῶν πτηνοτρόφων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τυφλώνουσι τὰς χῆνας, καὶ καρφώνουσι τοὺς πόδας των εἰς σανίδας διὰ νὰ μὴ ἐνοχλῶνται ἀπὸ αὐτάς;

Ναι μὲν, εἶναι εὐχάριστος ἡ ἡσυχία εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀλλ' ἄρα γε, ὅτε ὁ Δημιουργὸς κατέστησεν ἡμᾶς κυρίου τῶν ζώων τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ μᾶς ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ τρεφόμεθα μὲ αὐτά, ἐσυγχώρησε καὶ νὰ τὰ βασανίζωμεν τοιοῦτοτρόπως;

Ἄλλη τρομερωτέρα βάσανος τῆς χηνὸς εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς· ἀφοῦ καρφώσωσι τὰ δυστυχῆ ταῦτα πτηνὰ ἐπάνω εἰς σανίδας, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ἀνάπτουσι ἔμπροσθεν αὐτῶν μεγάλην φωτίαν, ῥίπτουσι τὴν τροφήν εἰς τὸ στόμα αὐτῶν διὰ χωνίου, καὶ ὡς δροσιστικόν, ἀντὶ ὕδατος, δίδουσι εἰς αὐτάς τὴν ὑπερβολικὴν ζέστην τῆς πλησίον πυρᾶς. Αἱ δυστυχεῖς χῆνες συστρέφουσι τότε τὸν λαιμὸν των ἀδιαπόπως, ἕως οὗ ἱκαναὶ ἐξ αὐτῶν ἀποπνιγῶσι, καὶ οὕτως ἐκδικοῦνται κατὰ τῶν τυράννων των, καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὰς συγχαίρομεθα διὰ τὴν ἐκδίκησιν ταύτην. Ὅποια ὀδύνη! ἀλλ' ἀδιάφορον ὁ πτηνοτρόφος πλουτεῖ, καὶ ὁ οἰνοπότης εὐχαριστεῖται τρώγων τὸ παχυνθὲν ἥπαρ (σικότι) τῆς χηνός.

Ἵπολογίζουσι, ὅτι ἐξακόσιοι χιλιάδες χῆνες σφάζονται εἰς τοὺς Παρισίους κατ' ἔτος· συλλογισθῆτε, ὅποιας βασάνους καὶ πόνους ὑποφέρουσι τὰ δυστυχῆ ταῦτα θύματα· καὶ ἐὰν ποτὲ εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ μεγάλα συμπόσια ἀνεστήνητο καμμία χῆν, καὶ ἐξέβαλλε τὸ σάβανον τοῦ πάχους, καὶ ἐδιηγεῖτο τὰ τρομερὰ μαρτύριά της, νομίζω, ὅτι οὐδεὶς τῶν ὀμοτραπέζων ἠθελε βάλει χεῖρα ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ χῆν ζῆ πολλὰ ἔτη, λέγεται δέ, ὅτι ἔζησαν καὶ χῆνες εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα ἔτων, ὄχι, βέβαια, καὶ ἐντὸς πηλίνων ἀγγείων ἢ ξυλίνων κιβωτίων, ὡς εἶδαμεν ἀνωτέρω.

Φιλόσοφος τις ὀνομαζόμενος Λικίνιος εἶχε χῆνα, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὸν λουτρόν, καὶ εἰς τὸν περίπατον παρηκολούθει αὐτόν. Ἐνῶ δὲ ἐκοιμᾶτο, αὐτὴ ἐκάθητο εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ εὐθὺς ἀφοῦ ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος, ἐτσίμπα ἐλαφρῶς τὸ μέτωπον τοῦ φιλοσόφου, καὶ τὸν ἐξύπνα. Ἡ χῆν αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ σύντροφος, ἡ φίλη, καὶ τὸ ἐξυπνητήριόν του.

Τὸ κρέας τῆς χηνός ἦτο πάντοτε ἐν ὑπολήψει καὶ μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, καὶ ἐπροτιμᾶτο ἀπὸ πᾶν ἄλλο φαγῆ.

τὸν εἰς τὰς τραπέζας τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Καρχηδονίων, καὶ τῶν Ῥωμαίων. Οὗτοι δὲ μάλιστα οἱ Ῥωμαῖοι χρεωστοῦσι τὴν σωτηρίαν τῶν εἰς τὰς χῆνας, τὰς ὁποίας ἔτρεφον εἰς τὸ Καπιτώλιον ὄρος, καθὼς θέλω σᾶς εἰπεῖ ἄλλοτε.

Οἱ κάτοικοι μιᾶς μικρᾶς νήσου τῆς Σκωτίας, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Κιλδα, ἔχουσιν ὡς πρότιστον ἐμπόριον καὶ κερδίζουσι πολλὰ ἀπὸ τὸ κυνήγιον τῶν ἀγρίων χηνῶν, αἱ ὁποῖαι ἐμφωλεύουσιν εἰς τοὺς πρόποδας τῶν βράχων καὶ τῶν σκοπέλων, οἱ δὲ σκόπελοι οὗτοι, καθὼς ἐμάθετε ἄλλοτε, εἶναι βράχοι ἐντὸς τῆς θαλάσσης μόλις ὀλίγον ἐξέχοντες ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειάν της.

Ἴδου δὲ πῶς συλλαμβάνουσι τὰς ἀγρίας χῆνας καὶ τὰ αὐτὰ των, μεταχειριζόμενοι πρὸς τοῦτο μακρὸν σχοινίον πλεγμένον μὲ λωρία ἀπὸ δέρμα ἀγελάδος. Δὲν πρέπει δὲ νὰ σᾶς παραλείψω, ὅτι διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σχοινίου τούτου ἐξοδεύουσι πολὺν καιρὸν αἱ νεκνίδες, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουσι αὐτὸ ὡς προῖκα.

Δύο κυνηγοὶ περιζώνονται ὁμοῦ ἀπὸ πᾶσαν ἄκρην τοῦ σχοινίου ὁ ἐπιτηδειότερος ἐξ αὐτῶν καταβαίνει εἰς τὸ χάσμα ἐνῶ ὁ Ῥωμαλαιότερος σκαλώνει εἰς καμμίαν ἄκρην ἐξέχουσαν. Ὄταν δὲ ἐκεῖνος γεμίση τὸ σακκούλιον, τὸ ὁποῖον ἔχει κρεμασμένον εἰς τὸν λαιμόν του ἀπὸ αὐτὰ καὶ χηνάρια, καμνέει σημεῖον, καὶ ὁ σύντροφός του περιστρεφόμενος τυλίσσει τὸ σχοινίον εἰς τὸ σῶμά του καὶ ἀναδιβάζει τὸν τολμηρὸν κυνηγόν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
M. M. II.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1862.

Κύριε συντάκτα τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος
« Ἡ Φιλόστοργος Μήτηρ. »

Καταχωρίσατε παρακαλῶ εἰς τὰς ὥραιās στήλας τοῦ ἐξαιρέτου περιοδικοῦ συγγράμματος ἡμῶν « Ἡ Φιλόστοργος Μήτηρ » τὰς ἐπομέναις ἐπιστίχους πρὸς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας ὑμῶν συμβουλάς περὶ φθάνου,

καὶ ἔσομαι ἑσαεὶ φίλος σας

K. Δ. Α.

« Ο ΦΘΟΝΟΣ. »

1.

Μισεὶ τὸν φθόνον, ὃ καὶ σὺ,
Ὅστις θεὸν φοβείσαι,
Καὶ θέλεις πάντοτε μισεῖ
Πᾶσαν κακίαν καὶ θρασύ,
Κ' ὡς Κάϊν νὰ μὴ ᾔσῃ.

2.

Τὸν Κάϊν καθωδήγησεν
Ὁ φθόνος εἰς τὸν φθόνον·
Εὐθύς ἀφοῦ ἐμίσησε
Τὸν ἀδελφόν, κ' ἐκλήτησε
Νὰ τὸν φορέῃ μόνον.

3.

Καὶ τοὺς τοῦ Ἰακώβ υἱοὺς
Καθωδηγεῖ ὁ φθόνος,
Ὁ Ἰωσήφ ἀπ' ἀδελφούς,
Ἐχοντας τοὺς σκοποὺς κρυφοὺς,
Πωλεῖται ὡσὰν ὄρος.

4.

Οὐδέποτε ὁ φθονερὸς
Ἐδρίσκει ἡσυχίαν,
Εἰς τὸν τοιοῦτον ὁ καιρὸς
Φαίνεται ὡς φαρμακερὸς
Πλήρης ἀπ' ἀνηθίας.

5.

Ἀπὸ τὸ στόμα φθονεροῦ
Δὲν βγίνει γλυκὺς λόγος,
Ἀπαρτὰς μετὰ θολεροῦ
Βλέμματος, καὶ φαρμακεροῦ
Βλέπει, μισῶν ἀλόγως.

6.

Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ γενηῖς,
Ὡ καὶ! καὶ σὺ τοιοῦτος,
Μὴ ἀγίρε φθόνος καρτεῖς
Νὰ εἰσχωρήσῃ, θὰ ποηῖς
Ἄν σὲ κρατήσῃ οὗτος.

K. Δ. Α.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς εἰπῶ, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι οἱ στίχοι οὗτοι, τῶν ὁποίων ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ἐκ τῆς Ἰερᾶς Ἱστορίας, καὶ ἀνεπιτήδευτοι εἶναι, καὶ πολλὴν τὴν χάριν καὶ γλαφυρότητα ἔχουσι· διότι εὐκόλως τὸ ἐννοεῖτε καὶ μόνοι σας. Ὅ,τι ὁμως θὰ σᾶς φανῇ παράδοξον, ὅπως ἐφάνη καὶ εἰς ἐμέ, εἶναι ὅτι τοὺς στίχους τούτους ἐποίησε παῖς δεκατριετῆς περιῆπου τὴν ἡλικίαν. Συγχαίροντες λοιπὸν ἀπὸ καρδίας τὸν νέον τοῦτον, εὐχόμεθα ὅπως εὐδοκίμησῃ εἰς τὴν ποίησιν.

ΕΥΓΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Ζῆ τὴν σήμερον εἰς Παρισίους ἀμαξᾶς τις, τὸνομα Λουδοβίκος Βρύνος, ὅστις ἔχει σωσμένους ἀπὸ πνιγμὸν ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα ἀνθρώπους. Πρώτην φοράν ἔσωσε μία γυναῖκα, κινδυνεύουσαν νὰ πνιγῆ εἰς τὸν Σηκουάναν, τὴν 9ην Νοεμβρίου 1826, ἐνῶ δὲν ἦτο παρὰ μειράκιον δεκαεπτὰ χρόνων ἡλικίας. Λέγει δέ, ὅτι ἀσυνεΐθιστος ἀκόμη τότε εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις, ἐμπλέχθη μεταξύ τῶν φορεμάτων τῆς γυναικὸς εἰς τρόπον, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ χαθῶσι καὶ οἱ δύο.

Τὸ 1827 ἔλαβεν ἀργυρᾶν μετάλλειαν (παράσημον), καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶχεν ἤδη σωσμένους ἑπτὰ. Τὸ 1829 τοῦ ἐδόθη μετάλλεια χρυσῆ· καὶ τὸ 1836 ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ φορέματός του τὸ παράσημον τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Τελευταῖον, τοῦ ἐχαρίσθη σύνταξις ἐτήσιος ἀπὸ 400 φράγκα, τὰ ὁποῖα, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, θέλει λαμβάνει ἡ σύζυγος, καὶ ἀκολουθῶς ἡ θυγάτηρ του.

Τὸ αἶσθημα τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ μόνου κινούμενος ὁρμᾷ ἀφόδως εἰς τὸ μέσον τοῦ κινδύνου ὁ εὐγενὴς οὗτος ἀνὴρ, ὑπερβαίνει πάντα ἔπαινον. Αἱ πράξεις του ὁμιλοῦσι ὑπὲρ αὐτοῦ μὲ ἀκαταμάχητον εὐγλωττίαν. Ἀπὸ κανένα ἐκ τῶν πολλῶν, οἵτινες χρεωστοῦσιν εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν, δὲν ἔστερξέ ποτε νὰ λάβῃ χρηματικὴν τινα δωρεάν. (Ἐκ τοῦ Ἄστέρος τῆς Ἀνατολῆς).

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκώρραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἂνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ὁ Ὀλλανδὸς πλοίαρχος καὶ ἡ Γερμανὶς ξενοδόχος. —
2. Μυθολογία μετὰ εἰκονογραφίας. —
3. Τὸ μαρτύριον τῆς χηνός. —
4. Ὁ φθόνος (ποίημα). —
5. Εὐγενὲς παράδειγμα.